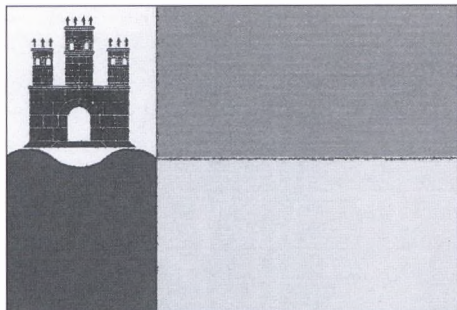

La bandera de Begur

En temps de la dictadura franquista hi havia a les façanes dels ajuntaments tres pals. En un s'hi posava la bandera d'Espanya, a l'altre hi anava la de la Falange i al tercer la del Requetè.

Evidentment que aquestes banderes no representaven els habitants dels pobles, i per això, una vegada reinstaurada la democràcia, els municipis issaren al costat de la bandera de l'estat, la bandera catalana. Els que ja la tenien, al pal restant posaren la seva bandera, però els que mai no n'havien tingut, trobaren la necessitat d'identificar-se mitjançant aquest símbol.

En aquest moment l'Associació Catalana de Vexil·lologia –ciència que estudia les banderes– va començar la seva tasca ajudant aquells ajuntaments que no tenien bandera pròpia a dotar-se'n d'una de la qual poguessin sentir-se orgullosos i deixar-la a les generacions futures com a senyal propi i representatiu del seu lloc de naixença.

Una bandera municipal convé que sigui senzilla –així ho diu la Llei– per tal que sigui fàcil de recordar i pugui ser reproduïda per tothom de memòria, sense cap problema. També per qüestions econòmiques: com més senzilla, més barata és la seva confecció.

Ha de ser singular, o sigui, que no s'ha de confondre amb cap altra. Quan ondegui enmig de moltes, ha de ser reconeguda sense dificultats. Això farà que sigui assumida ràpidament per la gent que en el seu poble l'ha de veure cada dia en els llocs d'honor.

A part d'aquestes qualitats que creiem encertades i compartim plenament, la Llei que regula aquests temes, en particular el Reglament de símbols dels ens locals de Catalunya, estableix que la bandera ha de basar-se en l'escut oficial de l'ens –comarca, municipi o entitat local descentralitzada– i que n'ha de contenir els colors principals o els símbols més representatius.

Per això en el moment de dissenyar una bandera, no es pot fer lliurement i s'han de tenir en compte certes limitacions.

La bandera de Begur deriva de l'escut municipal aprovat prèviament per l'ajuntament i autoritzat per una resolució del director general d'Administració Local del Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya.

Aquest escut es pot definir com: *"partit, al primer d'argent un castell obert de sable sostingut sobre un mar en forma de peu d'atzur carregat de dues faixes ondades d'argent; i al segon d'or 4 pals de gules"*.

Això vol dir que és un escut dividit en dos per una línia vertical i que al primer camp, o sia el de l'esquerra, tal com ho mirem, hi ha un castell negre damunt ones blaves i blanques, i que al segon hi figuren les barres de Catalunya.

Amb aquestes dades la bandera havia de construir-se amb els colors negre, blanc, blau, groc i vermell. No necessàriament tots, però sí els més importants. També podia figurar un castell, –sempre que fos negre–, i ones blaves representant el mar.

Com que el símbol propi del municipi és el castell damunt el mar, a la bandera havia d'ocupar el lloc d'honor, és a dir, prop del pal. Ara bé, seguint la regla de senzillesa, s'havien de reduir les franges ondades en una de sola o a la línia onada que separés el camp blanc del blau. Vam creure que el simbolisme del castell sostingut pel mar quedava ben reflectit per aquesta darrera idea i, per tant, no calia afegir-hi més elements.

Les quatre barres són el símbol del país i no del poble, i d'acord amb les normatives tècniques que apliquem, han d'anar en segon terme a l'escut i la bandera. Això no les desmereix, tot al contrari, hi són per demostrar que Begur va ser de jurisdicció reial, i per tant té dret a dur-les.

A la bandera, però, no cal representar-les completes, sinó, més aviat, només pels seus colors. Hem de pensar que si tots els municipis que duen als seus escuts el senyal de Catalunya l'incorporeessin a les seves banderes, aquestes serien impossibles d'identificar unes d'altres, incomplint així el precepte de singularitat que demana la legislació vigent.

Per tant, en la part del vol de la bandera de Begur apareixen aquests dos colors, el vermell i el groc, en parts iguals i combinats amb els colors de la part del pal, blau i blanc. No és correcte posar el color groc al costat del blanc, ni el blau al costat del vermell. Són regles heràldiques que s'apliquen sovint a la vexil·lologia.

La divisió de l'encreuament de colors és decantada cap al pal per una qüestió estètica. Les figures cap al pal són més visibles que les que hi són en la part del vol. Pel seu ús, una bandera ondeja o resta blegada, i per tant, les figures que es veuen més són les que resten més a prop de la part fixa, és a dir, del pal. És la zona d'honor en una bandera i és on es posen els símbols que volem fer destacar.

Aquestes són les raons i els perquè de la bandera de Begur. Desitgem a tothom que l'assumeixi i l'estimi, que la porti allà on vagi en representació de la seva vila, i que la faci conèixer a tots els pobles, viles i ciutats d'arreu del país. Una bandera és un element cívic i democràtic, ja que representa els habitants d'un indret i simbolitza el seu afany de viure junts en pau i llibertat.

**Associació Catalana de Vexil·lologia
Barcelona**